

[Domov](#) > ... > [Mreža Usposabljanja, Pravosodne Mreže In Agencije](#) > [Usposabljanje Delavcev V Pravosodju Nacionalni Sistemi Usposabljanja](#) > [Začetno Usposabljanje Sodnikov In Tožilcev V Evropski Uniji](#) Germany

Začetno usposabljanje sodnikov in tožilcev v Evropski uniji

Vsebino zagotavlja
Nemčija

Nemčija

Splošni opis

Najprej je treba opozoriti, da je v zvezi s tem težko navesti natančne informacije, saj so za podrobna vprašanja glede začetnega pravnega usposabljanja pristojne zvezne dežele (*Länder*). Nemški zakon o sodnikih (*Deutsches Richtergesetz, DRiG*) vsebuje le temeljna pravila v zvezi z začetnim usposabljanjem pravnikov. Podrobnosti so urejene v zakonih 16 zveznih dežel.

V skladu z zakonom o sodnikih je začetno pravno usposabljanje v Nemčiji zasnovano kot skupno usposabljanje za vse pravne poklice. Izvaja se v dveh fazah: univerzitetni študij (*Studium*) in praktično usposabljanje v okviru pripravništva (*Vorbereitungsdienst*).

Natančne podrobnosti so navedene v členih 5, 5a do 5d in 6 zakona o sodnikih (glej priloženi zakon o sodnikih v angleškem prevodu).

Dostop do začetnega usposabljanja

Za vpis na študij prava se zahteva splošno izpolnjevanje pogojev za vpis na univerzo. Dijaki te pogoje izpolnjujejo, ko opravijo maturo (*Abitur*) ali enakovredno kvalifikacijo. Izbira določenih šolskih predmetov ne vpliva na vpis.

Oblika in vsebina začetnega usposabljanja

1. Univerzitetni študij

Univerzitetni študij je na splošno namenjen temu, da se študentom zagotovi osnovno znanje civilnega, kazenskega in javnega prava (vključno z zgodovinskimi, filozofskimi, socialnimi in ekonomskimi vidiki teh predmetov, da se omogoči razumevanje pravnega in pravosodnega sistema kot celote). Študenti spoznavajo tudi metodologijo analiziranja dejstev, uporabe prava in iskanja pravične rešitve v posameznih zadevah. Študij se zaključi s prvim pravniškimi državnimi izpitom (*Erste juristische Staatsprüfung*), ki je sestavljen iz pisnih in ustnih izpitov. Za prvi pravniški državni izpit sta pristojna urad za pravosodne izpite v posamezni zvezni deželi (*Landesjustizprüfungsamt*) in univerza, na kateri je kandidat študiral. Za izvedbo izpitov so pristojni deželni uradi za pravosodne izpite.

Pri prvem državnem izpitu morajo kandidati opravljati od pet do sedem pisnih izpitov (odvisno od zvezne dežele), od katerih vsak traja pet ur. Pisni izpiti vključujejo fiktivne zadeve, ki temeljijo na resničnih pravnih zadevah in ki jih morajo kandidati rešiti v obliki pravnega mnenja. Nato morajo opraviti ustni izpit, ki predstavlja od 63 % do 75 % (odvisno od zvezne dežele) skupnega rezultata.

2. Pripravnništvo

Po opravljenem prvem državnem izpitu (ki ga skoraj četrtina kandidatov ne opravi) skoraj vsi kandidati vstopijo v pripravništvo, ki traja dve leti in ga posamično organizirajo pravosodne službe 16 zveznih dežel. Vsak kandidat, ki je uspešno opravil prvi državni izpit, ima pravico do sprejema v pripravništvo. Vendar bodo prosilci morda morali čakati, ker ni dovolj mest za usposabljanje, zlasti na sodiščih. Med tem praktičnim usposabljanjem prejemajo mesečno plačo iz državne blagajne. Namen pripravništva je pripravnika (*Referendar*) seznaniti z realnostjo različnih pravnih poklicev. Pri tem je treba poudariti, da je pripravništvo skupno vsem prihodnjim članom pravnih poklicev, tj. odvetnikom, sodnikom, državnim tožilcem, notarjem, odvetnikom v upravi itd. Cilj je tudi doseči primerljiv standard usposabljanja z enakovrednim zaključnim izpitom, tj. drugim pravniškim državnim izpitom. Pripravnik mora opraviti različne faze pripravništva – na civilnem sodišču, kazenskem sodišču (ali državnem tožilstvu), v odvetniški pisarni, pri upravnem organu in v službi po lastni izbiri. Čeprav je usposabljanje predvsem praktično, ni mogoče zanikati, da se obravnavajo le nekateri vidiki prakse, ki pa so zelo pomembni.

Pripravniki se v različnih fazah usposabljanja seznanijo najmanj s procesnim pravom.

Zaključek začetnega usposabljanja in postopka pridobivanja kvalifikacij

Pri drugem pravniškem državnem izpitu (*Zweites Juristisches Staatsexamen*) se v večji meri kot pri prvem državnem izpitu preverjajo znanje in spretnosti s področja procesnega prava. Pisni izpiti so praviloma osredotočeni na pripravo sodbe ali obtožnice na podlagi dejanskega spisa. Pri ustnih izpiti se zadeve ponovno preučujejo z določenim poudarkom na praktičnih vprašanjih. Tudi drugi državni izpit ni lahek, čeprav je stopnja neuspešnosti precej nižja (približno osem odstotkov). Drugi državni izpit vsako leto uspešno opravi skoraj 10 000 pripravnikov.

Pri drugem državnem izpitu morajo kandidati opravljati od osem do enajst pisnih izpitov, od katerih vsak traja pet ur; pisni izpit predstavlja od 60 % do 75 % končne ocene. V večini zveznih dežel morajo kandidati pri izpitu rešiti določeno zadevo. Pogosto morajo spisati sodbo. V nekaterih zveznih deželah morajo kandidati na ustnih izpiti odgovarjati na pravna vprašanja. V drugih zveznih deželah morajo pripraviti tudi spis in svoje ugotovitve predstaviti izpraševalcem. Uporabljajo se različni sistemi. V nasprotju s prvim državnim izpitom večina zveznih dežel zdaj pri drugem pravniškem državnem izpitu dovoljuje uporabo vnaprej določenih komentarjev.

Z opravljenim drugim pravniškim državnim izpitom se pridobi „usposobljenost za sodniško funkcijo“ (*Befähigung zum Richteramt*). Ne glede na ime je ta kvalifikacija zakonski pogoj za opravljanje skoraj vseh pravnih poklicev. Kandidat, ki je pridobil usposobljenost za sodniško funkcijo, se lahko prijavi za mesto sodnika ali tožilca v zveznih deželah. Pogoji za imenovanje sodnikov v Nemčiji so določeni v členu 9 nemškega zakona o sodnikih. Poleg tega vsaka zvezna dežela določi natančnejše določbe (ocene pri obeh izpiti, zahtevane dodatne kvalifikacije, razgovori za zaposlitev ali ocenjevalni centri), da bi bili izbrani najboljši kandidati.

Za več informacij glej oddelek 2, člena 5 in 6, [nemškega zakona o sodnikih](#).

Zadnja posodobitev: 19/08/2024

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezni nacionalni organi, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska komisija ne prevzema nobene odgovornosti za informacije ali podatke, ki jih vsebuje oziroma na katere se sklicuje ta dokument. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.